

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213208381
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2213208381.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: BELO MONTE INTERINVEST S.A., certifikačné číslo: 086413, so sídlom Banco General Building, 21st Floor, Aquilino de la Guardia Street, Panama, Panamská republika, zastúpeného spoločnosťou: Grman & Partners, s. r. o., IČO: 36 861 553, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: Crossdefault Management Group, k. s., IČO: 45 462 801, so sídlom Grösslingová 56, Bratislava, ako správca konkurznej podstaty úpadcu: WELTEN, a.s., IČO: 35 966 378, so sídlom Báč 113, o určenie neplatnosti dohody o uznaní záväzku, o odvolaní (pôvodného) žalobcu (A. B. C.) proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 11C/155/2013-221 zo dňa 6. júna 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý I. výrok uznesenia súdu prvej inštancie potvrdzuje, napadnutý II. výrok ruší a vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie I. výrokom konanie voči žalovanému 1. (Welten, a.s.) zastavil, II. výrokom rozhodol, že žalobcovi a žalovanému 1. (Welten, a.s.) sa vo vzájomnom vzťahu nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 144 ods. 1, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Vecne dôvodil tým, že (pôvodný) žalobca (A. B. C.) podal dňa 25.4.2013 určovaciu žalobu. Dňa 18.5.2016 vzal žalobu voči žalovanému 1. (Welten, a.s.) späť a žiadal konanie zastaviť. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 1. (Welten, a.s.) zastavil, pričom neskúmal, či žalovaní so späťvzatím súhlasia, nakoľko k späťvzatiu prišlo pred začatím pojednávania vo veci. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil tým, že v danej veci (pôvodný) žalobca (A. B. C.) vzal žalobu späť a žalovaný 1. (Welten, a.s.) sa k nej nevyjadril.

2. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie (pôvodný) žalobca (A. B. C.), ktorým navrhol zrušiť napadnuté uznesenie a priznať žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP. Argumentoval tým, že súd prvej inštancie pred rozhodnutím o zastavení konania opomenul rozhodnúť o ďalších procesných návrhoch žalobcu. V konaní vykonal procesné úkony – späťvzatie žaloby voči spoločnosti WELTEN, a. s., návrh na vstup ďalšieho účastníka, t. j. D. B. E. D., F. XX, F. (správkyne úpadcu WELTEN, a. s.) do tohto konania na strane žalovaného, návrh na zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením iba o zastavení konania voči spoločnosti WELTEN, a. s., už sa nezaoberal jeho ďalšími procesnými návrhmi. Súd prvej inštancie nerozhodol o vstupe D. B. E. D. (správkyne úpadcu WELTEN, a. s.) a nerozhodol ani o návrhu na zmenu žalobcu (t. j., aby namiesto A. B. C. vstúpila do konania spoločnosť BELO MONTE INTERINVEST S.A.).

3. Žalovaný 1. odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa vyjadrila spoločnosť Crossdefault Management Group, k. s. tak, že považuje postup súdu prvej inštancie za nesprávny a odvolanie žalobcu považuje za dôvodné. Nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie pri vydaní napadnutého uznesenia

potvrzuje aj uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 11C/155/2013-515 zo dňa 28.11.2022, ktorým okresný súd dodatočne rozhodol aj o ostatných procesných návrhoch žalobcu.

4. K vyjadreniu Crossdefault Management Group, k. s. k odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca (A. B. C.) tak, že sa stotožňuje s argumentáciou vo vyjadrení.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. a/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie ma zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné voči I. výroku napadnutého uznesenia, preto postupom podľa § 387 CSP napadnutý I. výrok ako vecne správny potvrdil, voči II. (výroku o náhrade trov konania je dôvodné preto tento výrok postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne ak I. výrokom konanie so žalovaným 1. (WELTEN, a.s.) zastavil a II. výrokom nepriznal žalobcovi a žalovanému 1. sa vo vzájomnom vzťahu nárok na náhradu trov konania.

7. Z obsahu prvoinštančného spisu odvolací súd zistil, že dňa 25.4.2013 podal pôvodný žalobca na okresný súd žalobu, ktorou sa voči žalovanému 1. a 2. domáha určenia neplatnosti dohody o uznaní záväzku zo dňa 15.9.2011. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 11C/155/2013-92 zo dňa 7.5.2013 konanie zastavil (I.) a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania (II.). Odvolací súd uznesením č. k. 9Co/221/2015-167 zo dňa 31.3.2016 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podaním doručeným súdu prvej dňa 18.5.2016 (č. I. 174 spisu) žalobca (A. B. C.) podal návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného a podaním doručeným súdu prvej dňa 18.5.2016 (č. I. 181) žalobca (A. B. C.) podal návrh na zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Dňa 18.5.2016 bolo súdu prvej inštancie súčasne doručené podanie žalobcu (A. B. C.) - späťvzatie žaloby a návrh na zastavenie konania voči (Welten, a.s.) žalovanému 1 (č. I. 195 spisu). Súd prvej inštancie následne napadnutým uznesením konanie voči žalovanému 1. zastavil (I.) a rozhodol, že žalobcovi a žalovanému 1. sa vo vzájomnom vzťahu nárok na náhradu trov konania nepriznáva (II.). Uznesením č. k. 11C/155/2013-223 zo dňa 6.6.2017 súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 2. zastavil (I.) a zároveň rozhodol, že žalobcovi a žalovanému 2. sa vo vzájomnom vzťahu nárok na náhradu trov konania nepriznáva (II.). Toto uznesenie bolo zrušené odvolacím súdom uznesením č. k. 10Co/174/2018-311 zo dňa 31.5.2019, v ktorom odvolací súd uložil súdu prvej inštancie okrem iného tiež rozhodnúť o opomenutých procesných návrhoch žalobcu (návrh na pristúpenie správkyne konkurznej podstaty úpadcu – D. B. E. D. do konania na strane žalovaných, návrh na zmenu na strane žalobcu). Súd prvej inštancie uznesením č. k. 11C/155/2013-515 zo dňa 28.11.2022 (nadobudlo právoplatnosť dňa 17.1.2023) I. výrokom návrh žalobcu na pristúpenie ďalšieho subjektu do konania ako účastníka na strane žalovaného zamietol (s odôvodením, že jeho nadbytočnosťou a nedôvodnosťou, keďže žalobcom zamýšľaná skutočnosť sa podľa zákona realizuje iným spôsobom, pričom terajší správca konkurznej podstaty žalovaného 1. podaním zo dňa 16.2.2021 súhlasil so vstupom do konania, čím navrhol pokračovanie v začatom súdnom konaní, pričom účastníkom konania sa namiesto žalovaného 1. automaticky stal jeho správca konkurznej podstaty), II. výrokom pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu, a to tak, že do konania namiesto pôvodného žalobcu: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXX/XX, XXX XX G. - C. D., vstupuje nový žalobca: BELO MONTE INTERINVEST S.A., IČO: 086413, so sídlom Banco General Building, 21st Floor, Aquilino de la Guardia Street, Panama, Panamská republika, III. výrokom konanie proti žalovanému 2. zastavil, IV. výrokom žalobcovi a žalovanému 2. vo vzájomnom vzťahu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výroky I. a II. právoplatné dňa 20.12.2022, výroky III. a IV. právoplatné dňa 5.1.2023).

8. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP.

9. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

10. Podľa § 145 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví, ods. 2. ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

11. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

12. Vyššie citované ustanovenie § 144 CSP (aj ustanovenie § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), upravuje jeden z dispozitívnych úkonov účastníka - žalobcu v konaní. Späťvzatie žaloby (aj čiastočné) je procesný úkon žalobcu ako dominus litis, adresovaný súdu, ktorým prejavuje vôľu, že o prejednanie svojho návrhu (ale jeho časti) nemá záujem a netrvá na tom, aby bolo o ňom meritórne rozhodnuté. Tento úkon sa stáva účinným, keď dôjde súdu. Vo vzťahu k žalobcovi súd nie je oprávnený skúmať, aké dôvody ho viedli k takémuto dispozitívnemu úkonu. Stanovisko žalovaného k späťvzatiu žaloby však súd nemôže zobrať do úvahy a ani ho nemusí zisťovať v prípade, ak je späťvzatie účinné bez ďalšieho, pričom ide o prípady, ak došlo k späťvzatiu návrhu skôr, než začalo pojednávanie, tak ako je tomu aj v tomto prípade. Pričom na uvedenom nemení nič skutočnosť, že k späťvzatiu došlo ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (§ 96).

13. Zo spisu nesporne vyplýva, že A. B. C. (pôvodný žalobca) zobral žalobu voči spoločnosti Welten, a.s. (žalovaný 1.) späť podaním doručeným okresnému súdu dňa 18.5.2013 späť skôr, než sa by začalo pojednávať.

14. Odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť so záverom okresného súdu, ktorý konanie voči žalovanému 1. (Welten, a.s.) zastavil (podľa § 145 ods. 1 CSP), keď tento postupoval v súlade s požiadavkou samotného žalobcu (A. B. C.), v zmysle ktorej zobral žalobu voči žalovanému 1. (Welten, a.s.) späť (bez uvedenia dôvodu) a navrhol konanie voči žalovanému 1. zastaviť. Odvolacia námietka odvolateľa, že okresný súd opomenul rozhodnúť o ďalších procesných návrhoch žalobcu (síce doručených okresnému súdu tiež dňa 18.5.2016) a to návrhu na vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného a návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu, nemá podľa odvolacieho súdu vplyv na správny záver okresného súdu (I. výrok napadnutého uznesenia), keďže táto sa týka (iba) procesného postupu okresného súdu vo vzťahu k iným procesným návrhom (nie späťvzatiu žaloby), teda nedotýka sa napadnutého uznesenia (ani jeho odôvodnenia). K uvedené odvolací súd dopĺňa, že o uvedených procesných návrhoch bolo právoplatne rozhodnuté súdom prvej inštancie uznesením č. k. 11C/155/2013-515 zo dňa 28.11.2022 (označeným v odseku 7), pričom ani CSP (ani predtým OSP) neupravuje povinnosť súdu rozhodovať o uvedených procesných návrhoch jedným rozhodnutím.

15. S ohľadom na uvedené v odseku 14 odvolací súd napadnutý I. výrok uznesenia súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

17. Cit. ust. § 256 ods. 1 CSP, ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Vyžaduje teda zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. V tejto súvislosti je dôvodné prihliadnuť aj na ustálenú rozhodovaciu prax. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, preto otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavke žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.10.2010, sp. zn. 3 Sžo/225/2010).

21. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

22. Zákonné ustanovenie citované v odseku 21 predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného hodnotiaceho záveru. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnej strane pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 CSP nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania.

23. Podľa § 234 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

24. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

25. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo

vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

26. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

27. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavnne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

28. Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

29. S poukazom na uvedené v odsekoch 24 až 28 súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia nenaplnil požiadavky plynúce zo základného práva na spravodlivý proces, z dôvodu chýbajúceho argumentačného základu, týkajúceho sa posúdenia náhrady trov konania medzi žalobcom a žalovaným 1., keďže odôvodnenie k uvedenému obsahu iba dve vety, z ktorých jedna je všeobecná (odsek 9 a 10 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Odvolacia námietka o porušení práva na spravodlivý proces ohľadom rozhodnutia o náhrade trov konania, tak bola dôvodná.

30. Odvolací súd s ohľadom na uvedené v odseku 29 podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil napadnutý II. výrok uznesenia súdu prvej inštancie, vec vrátil v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nesprávnym procesným postupom bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť v odvolacom konaní, ktoré nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie.

31. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní rozhodnúť o náhrade trov konania, zistiť a vyhodnotiť skutočnosti majúce vplyv na rozhodnutie o náhrade trov konania sporových strán, a to z hľadiska vyššie uvedených zákonných kritérií, posúdiac (odôvodniac) pritom prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodniť.

32. Svoj právny záver súd prvej inštancie zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobcu, poskytnú odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

33. Podľa § 396 ods. 1, 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

34. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.